

Głos Wielkopolski

Rok II

Poznań, sobota 9 listopada 1946 r.

P Nr 308 (612)

Czy Truman i Byrnes ustąpią?

Waszyngton (API). — Według ostatnich wyników układ sił w Kongresie amerykańskim przedstawia się następująco: Izba Reprezentantów — republikanie 245 miejsc, demokraci 186, partia pracy 1, niezdecydowanych 3. W senacie większość republikańska jest mniej liczna — 52 miejsca wobec 43 demokratów. W poprzedniej Izbie Reprezentantów republikanie zajmowali 190 miejsc, Partia republikańska obsadziła urzędy gubernatorów w 18 stanach, partia demokrat. w 15.

Nowy republikański przewodniczący komisji spraw zagr. Izby Reprezentantów Catton oświadczył, że wyniki wyborów nie będą miały zasadniczego wpływu na politykę zagraniczną. Podkreślił on, że w polityce wewnętrznej partia republikańska będzie zwalczać „kogo będzie się jej podobało” natomiast w polityce zagranicznej uważa za konieczne zachowanie dwupartyjnej i ogólnonarodowej linii politycznej.

zagrancznej rządu prezydenta Trumana. Jak dotąd prezydent Truman nie wypowiedział się na temat wyborów, jak też i sytuacji.

Prezydent Truman powinien ustąpić ze swego stanowiska.

Sugestia tą wypowiedział jeden z członków partii demokratycznej ze stanu Arkansas, a poparł ją inny członek Izby Reprezentantów ze stanu Alabama.

Dziennik „Chicago Sunday” sugerował, że prezydent Truman powinien zamianować członka partii republikańskiej sekretarzem stanu, a sekretarz Byrnes powinien ustąpić.

Ponieważ w tej chwili nie ma wiceprezydenta, amerykański sekretarz stanu automatycznie objąłby ten urząd. Jak dotychczas nie było precedensu ustąpienia prezydenta ze stanowiska z powodu natrafienia na większość opozycyjną. W obu Izbach na pozostałe 2 lata czteroletniej ka-

dencji, Republikanie nie posiadają jednak większości 2/3, potrzebnej do obalenia prawa wola prezydenta.

Głosowanie wykazało powszechne potępienie polityki wewnętrznej rządowej partii demokratycznej, natomiast polityka zagraniczna Stanów opiera się w dalszym ciągu na dwu partiach.

Waszyngtoński korespondent „Timesa” podkreśla, że prezydent Truman będzie w niekorzystnej sytuacji przez najbliższe dwa lata.

Kongres zbierze się po raz pierwszy dnia 3 stycznia. Senator Vandenberg zostanie prawdopodobnie przewodniczącym komisji dla spraw zagranicznych senatu amerykańskiego. Przewodniczącą partii republikańskiej w Izbie Reprezentantów Martin oświadczył, że Amerykanie nie będą już mieli kontroli rządowej. Zniknie ona, gdy tylko zbierze się Kongres.

Głosy prasy amerykańskiej

London (obsł. wł.). Przygniatające zwycięstwo republikanów w wyborach w Stanach Zjednoczonych zmusiło prasę i opinię publiczną do dyskusowania dwu zagadnień. Jednym z nich jest sytuacja, w jakiej znajdzie się prezydent Truman w styczniu wobec opozycji większości drugiego w Izbie Reprezentantów jak i Senacie. Zarówno zagadnieniem jest to,

„Washington Post” i inne dzienniki podkreślają, że wyrok wyroku skierowany przeciw Trumanowi w czasie głosowania, wykazuje brak zaufania do jego administracji.

„New York Times”, omawiając na łamach swego pisma sytuację w polityce zagranicznej pisze, że w różnicach pomiędzy republikanami i demokratami głównym punktem są finanse między-narodowe i zagadnienia ekonomiczne.

Dzienniki podkreślają, że republikanie głosowali przeciw systemowi wzajemnych umów handlowych, który stanowił główny punkt polityki

czy prezydent Truman ustąpi ze swego stanowiska wobec licznych rozgrywek bez szans powodzenia.

Po wyborach w USA

Zwyciężyli republikanie

Zabrakło w Białym Domu przywódcy partii demokratów Franklina Delano Roosevelta, „jednego z największych mężów stanu doby współczesnej. Zabrakło tego, który potrafił nie tylko wytknąć drogi rozwoju Stanów Zjednoczonych, rzucić nowe idee, nowe myśli i hasła, lecz również wcielić je w czyn. Zabrakło również Białemu Domowi Eleonory Roosevelt, tej istotnie First Lady U. S. A. — Pierwszej Pani Wielkiego Mocarstwa, mądrej doradczyni, swego męża. Amerykanie chętnie porównywali swego prezydenta z Luówikiem XIV, królem słońca, nie tylko ze względu na pewne zewnętrzne podobieństwo, lecz umiejętność i wytrwałość w dojściu do władzy własnej i potęgi Stanów Zjednoczonych. Gdy go zabrakło nie było komu podchwycić i rozwinąć dalej nowej doktryny Roosevelta opartej na zmodernizowanej doktrynie prezydenta Monrogo, który w 1823 roku oświadczył, że „będziemy każdą próbę z ich strony [mocarstw Europy] rozciągnięcia swego systemu na jakąkolwiek część naszej hemisfery uważać jako niebezpieczeństwo, grożące naszemu kontynentowi”.

Roosevelt był wierny tej idei i zwalczał ciasto polityki izolacjonizmu. Była to polityka ekspansji, ale równocześnie obrona swojej hemisfery. Przewodząca śmierć Roosevelta wysunęła jego konstytucyjnego zastępcę Trumana na czoło życia politycznego Stanów Zjednoczonych. Prezydent Truman, gdy wszedł do Białego Domu z pełnią władzy, jakiej nie posiada żaden prezydent na świecie, nie był do tej roli przygotowany. Silna indywidualność Roosevelta przesłoniła od pierwszej chwili osobowość Trumana, który znalazł się w roli niesamodzielnego małżonka, pedzającej życie przy boku dzielnego, wybitnego ekspansyjnego męża. Republikanie zdawali sobie sprawę, że nadszedła obecnie chwila powrotu do władzy, utraconej przed 14-tu laty w 1932 roku, kiedy to po raz pierwszy wybrany został Franklin Roosevelt. Pamiętali oni, że błędy Wilsona (demokraty) w 1918 r. pozwoliły im odnieść zwycięstwo w wyborach do 66-go kongresu w 1918 roku.

Kamieniem, o który potykają się prezydenci Stanów Zjednoczonych i reprezentowane przez nich partie najczęściej nie jest polityka zagraniczna U. S. A. Minęły bezpowrotnie czasy przedrooseveltowskie, kiedy mówiono, że właściwie nie ma określonej amerykańskiej polityki zagranicznej i że State Department nie prowadzi żadnego wytkniętej polityki U. S. A. (Od założenia Stanów Zjednoczonych prowadzona jest konsekwentna polityka ekspansji. Tkwiła ona już w początkowej nazwie państwa: Stany Zjednoczone Ameryki, a nie Ameryki Północnej jak zmieniono później

nazwę z dyplomatycznych względów. Cele i metody zostały bez zmian). Zasluga Roosevelta wobec Amerykanów było to, że politykę zagraniczną Stanów Zjednoczonych nadał ogólnonarodowy kierunek i pod jej sztandarami skupił zarówno demokratów, jak i republikanów.

Po wojnie stara gwardia republikańska (Hoover, Taft, Vandenberg, i inni) przeszła z pozycji przedwojennego izolacjonizmu na drogę imperialistycznej ekspansji, a kierownicze koła demokratów ze swej strony dokonały niejako ewolucji odwrotnej. Odeszli oni od linii Roosevelta i zbliżyli się do republikańskiego Vandenberg, to jest wyrekli się polityki jednoci wielkiej mocarstwa na rzecz polityki siły, „atomowej dyplomacji” i „demokracji dolara”. Jednakże ostatnia rozgrywka wyborcza odbyła się nie na platformie polityki zagranicznej, lecz w ramach polityki wewnętrznej. Prezydentowi Trumanowi przypadło obryzmie zadanie przeprowadzenia rekonwersji powojennej, tj. przedstawienia rozpedzonej wielkiej maszyny wojennej na produkcję pokojową. Zmarły prezydent Roosevelt przewidywał, że wywoła to wielki wstrząs w życiu gospodarczym i jego „trust mózgow” radził już przed zakończeniem wojny nad tym trudnym problemem. Nowi doradcy Trumana nie stanęli na wysokości zadania. Życie gospodarcze U. S. A. sjęło tak gwałtownym wstrząsem, że wyborca amerykański, przerażony wzrostem drożyzny i nieustającymi falami strajków, zagrożony w swojej „prosperity” wolał głosy cdda opozycyjnej partii republikańskiej.

Organizująca się Partia Pracy, która ma „kupić” elementy postępowe i lewicowe, nie wyszła jeszcze spoza stanu embrionalnego i obywateli amerykańskich jest jeszcze zbyt konserwatywny, aby chciał sięgnąć po władzę na wzór swoich towarzyszy w Europie. Niewątpliwie nie bez wpływu na wybory był sukcesek do Związku Radzieckiego — obawa z zahamowanie ekspansji U. S. A. przez Z. S. R. R. ale decydującą rolę odegrał układ wewnętrznych stosunków politycznych i gospodarczych.

Wpływ wyborów wtorkowych na życie polityczne U. S. A. zaznaczył się dopiero po pierwszej sesji nowego 80-go kongresu w dniu 3-go stycznia 1947 roku. Prezydent Truman, rozporządzający wielką władzą, posiadający rząd uzależniony od siebie, pozostanie na tym stanowisku do 1948 roku i od woli jego będzie zależać, czy politykę swą dostosuje do zmienionego układu sił politycznych, czy też korzystać będzie z prawa weta w stosunku do uchwał kongresu.

H. B.

Wallace wierzy w zwycięstwo

Waszyngton (API). — Henry Wallace, b. minister handlu w rządzie Trumana oświadczył, że zwolnienie postępu nie powinni zniechęcać się wynikami wyborów w Stanach Zjedn. „Par-

tya demokratyczna, mówił Wallace, musi stać się bardziej postępową lub zginąć. Nie przypuszczam, aby partia zginęła”.

Zaniepokojenie w Anglii

London (API). — Wybory w Ameryce wzbudziły wielkie zainteresowanie wśród parlamentarzystów brytyjskich. John Brown, poseł niezależny oświadczył, że główną przyczyną zwycięstwa republikanów była instynktowna nieugiętość i antypatia Amerykanów do systemu kontroli. Drugą przyczyną według niego jest reakcja na sytuację na amerykańskim rynku pracy. Brown uważa, że zwycięstwo partii republikańskiej będzie miało przede wszystkim wpływ na sytuację robotników. Członek partii pracy dzielnikarz Michael Foot oświadczył, że gospodarka republikanów doprowadzi do depresji ekonomicz-

nej. Rzecznik liberatów Beveridge podkreślił, że zdaniem jego republikanie może bardziej jeszcze niż demokraci będą umieli zastosować międzynarodowy punkt widzenia. Poseł komunistyczny Gallachen, który powrócił niedawno z Ameryki, powiedział: „Oczekiwaliśmy tego. Myśleliśmy, że jest to bardzo zła sytuacja dla Ameryki, ponieważ przyspieszy kryzys ekonomiczny i będzie miała poważny wpływ na gospodarkę Wielkiej Brytanii”. Posłowie konserwatywni wyrażają na ogół zadowolenie ze zwycięstwa republikanów.

Z obrad ONZ

Wyszynski oskarża rząd brytyjski obozy uchodźców wojennych są terenem propagandy londyńskiej

London (obsł. wł.). Dnia 7 listopada przedstawiciele Zjednoczonych Narodów debatowali nad sprawą trytonów mandatowych, nad sprawą siedziby Organizacji oraz nad sprawozdaniem z działalności Rady Bezpieczeństwa w ub. roku. Głównym punktem śródogodowej dyskusji w Nowym Jorku był ostrzy atak delegata sowieckiego Wyszynskiego na projekt międzynarodowej organizacji dla spraw uchodźców. Wyszynski oskarżył również Wielką Brytanię o to, że dotąd nie rozwiązała polskiej armii gen. Andersa.

Wiceminister Wyszynski, który przemawiał na posiedzeniu komisji społeczno-humanitarnej i kulturalnej, rozpoczął od żądania, aby 2.200.000 uchodźców wojennych znajdujących się na terenie Niemiec i Austrii powrócili do swych krajów rodzinnych. Wyszynski oświadczył, że wśród osób tych są przeważnie Rosjanie, Polacy i Jugosłowianie i domagał się, aby do chwili ich powrotu kontrola nad obozami została oddana w ręce oficerów pochodzących z krajów pochodzenia uchodźców.

W obecnej chwili oświadczył Wyszynski, obozy są terenem propagandy reakcyjnej i na ogół wywiera się na uchodźców nacisk, aby nie wracali do swoich krajów, żeby się osiedli w krajach zamorskich. W obozach, znajdujących się na terenie Niemiec i Austrii, dodał Wyszynski, władze okupacyjne dopuszczają, aby traktowano uchodźców w sposób niesprawiedliwy a nawet brutalny. Mówiąc na temat armii gen. Andersa Wyszynski utrzymywał, że armia ta nie została w istocie rozwiązana i ciągle pozostaje w rodzaju wojska najmniejszego gotowego do wykonania planu agresji tego czy innego państwa okupacyjnego.

Zrzucił on odpowiedzialność za nierozwiązanie armii gen. Andersa na rząd brytyjski, który, jak oświadczył, zatrąwa w ten sposób atmosferę polityczną.

W odpowiedzi delegat brytyjski oświadczył, że mowa wiceministra Wyszynskiego była zbyt długa. Delegat Ameryki pani Roosevelt zapowiedziała, że w dniu dzisiejszym odpowie na zarzuty Wyszynskiego.

Także na posiedzeniu Komisji Głównej doszło w śróde do zatargów słownych, kiedy delegat Ukrainy Manuilski wystąpił ostro przeciw rezolucji, potępijącej religijne i rasowe prześladowania mniejszości narodowych w Europie środkowej. Delegat egipski nie chciał określić dokładnie, o jakie państwa mu idzie, pomimo uwagi ze strony Manuilskiego, który oświadczył, że jeśli idzie o Niemcy i Austrię, to nie ma tam żadnych prześladowań.

Z kolei Manuilski zarzucił brytyjskiemu delegatowi Noel Bakerowi, że sugeruje jakoby na Ukrainie istniał antysemityzm. Noel Baker określił w odpowiedzi oświadczenie Manuilskiego jako bezpodstawne. Po kilkugodzinnej dyskusji rezolucja Egiptu poddana została pod głosowanie i została przyjęta nieznaną większością. Przewodzący Spak ogłosił, że wobec tego nie zostanie ona przedłożona jako zalecenie Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych.

Przedstawiciele Włoch i Jugosławii wnieśli zarzuty przeciw granicom terytorium Triestu i zakreślonemu projektowi traktatu pokojowego dla Włoch. Rada zbierze się dzisiaj celem rozpatrzenia tych sprzeciwów.

Conelly contra Manuilski

Nowy Jork (obsł. wł.). Totczaca się w Nowym Jorku sesja Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych daje delegatom zagranicznym okazję zapoznania się z politycznym życiem Ameryki. I tak gdy przedstawiciele członków Narodów Zjednoczonych śledzili przebieg wyborów, odbytych we wtorek, 5 listopada w Ameryce, Amerykanie przysłuchiwali się także obradom komisji Narodów Zjednoczonych do spraw politycznych i bezpieczeństwa, której przewodni-

czącym jest delegat sowieckiej republiki ukraińskiej p. Manuilski.

Reakcję na metody stosowane przez p. Manuilskiego, gdy przewodniczył obradom komisji, wyraził borycący udział w posiedzeniu amerykański polityk Conelly. Conelly w pewnym momencie pełen oburzenia stwierdził: Panie przewodniczący, zadaniem przewodniczącego jest być sługą

(Dalszy ciąg na stronie 2-giej)

